



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 229/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov, IČO 31 683 061, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., Južná trieda 1, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 204/2018 z 27. novembra 2019 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23 Co 114/2017 z 27. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov, IČO 31 683 061 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 204/2018 z 27. novembra 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 114/2017 z 27. júna 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení žalovaného je na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) účastníkom súdneho konania, ktorého predmetom je žaloba o vydanie vyúčtovaní plnení spojených s užívaním bytov, dokladov, z ktorých tieto vyúčtovania vychádzajú, vrátane príslušných výpisov z bankových účtov za rozhodné obdobia, a to všetko vo vzťahu k bytovému domu nachádzajúcemu sa na Tačevskej ulici 23 v Bardejove. V predmetnom konaní bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu, sp. zn. 6 C 121/2010 z 19. mája 2017 zaviazaný na vydanie týchto dokladov žalobcovi, spoločnosti BARDBYT, s. r. o. Uvedený záver okresného súdu potvrdil v napadnutom rozsudku krajského súdu aj krajský súd, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľa. Následne najvyšší súd dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol.

3. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nespĺňajú požiadavku riadneho a ústavne konformného výkladu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Podľa

tvrdenia sťažovateľa: „Podľa nášho názoru súdy opakovane porušili jednu zo základných zásad civilného sporového konanie, keď tvrdeniam jedného účastníka sporu bez vykonania dôkazov prikladajú váhu pravdivosti a tvrdenia iných účastníkov ponecháva bez povšimnutia alebo ich prehlasuje za nepodstatné a nevierohodné. Súdy tiež opomenuli zohľadňovať ďalšie pravidlo konania, a to povinnosť preukázať tvrdenie.“

4. Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd a najvyšší súd nerešpektovaním ním citovanej judikatúry a porušením povinnosti odôvodniť napadnuté rozhodnutia porušili v sťažnosti sťažovateľom označené základné práva, v dôsledku čoho mu odňali možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať v rámci opravných prostriedkov, čím mu de facto odňali možnosť konať pred súdom.

5. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že jednotlivé súdy v procese rozhodovania úplne opomenuli, že: *«1./ súdy v tomto konaní rozhodli tam že nám nariadili vydať listiny ktoré objektívne neexistujú ku dňu rozhodovania súdu a ani sa nedajú zabezpečiť ... Uvedené rozhodnutie preto považujeme za úplne právne zmätočné a nevykonateľné s poukazom na neexistenciu pokladov.*

2./ samotné súdy ... opakovane preberajú dikciu „odovzdania písomných dokumentov ku dňu skončenia správy domu“ – pritom z obsahu vyplýva, že si osvojili záver, že skončenie správy domu bolo ku dňu 01.01.2005... Súdy ale zaviazali žalovaného na vydanie dokumentov za roky nasledujúce – od roku 2004 až do roku 2016, to znamená, za obdobie, keď podľa ich tvrdenia už dlhodobo nebol správcom a teda nemohol ani disponovať dokumentami ohľadne správy domu.

3./ súd vôbec argumentačne nezdôvodnil – napriek naše argumentácii – prečo a z akých dôvodov musel mať žalovaný tieto dokumenty – ak sám tvrdí, že nebol správcom od roku 2005

4./ odhliadnuc od zhora uvedených zásadných okolností poukazujeme aj na tzv. „negatívnu dôkaznú teóriu“ – ktorou sa súdny rovnako nezaoberali.»

6. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne, svojím obsahom za neudržateľné a nezákonné.

7. Vzhľadom na už uvedene sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd ako súd dovolací a krajský súd ako súd odvolací (ktorý potvrdil rozhodnutie okresného súdu) porušili jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 6 Cdo 204/2018 zo dňa 27. 11. 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23 Cdo/114/2017 porušili základné právo spoločnosti SPRAVBYT, s.r.o. Bardejov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Cdo 204/2018 zo dňa 27. 11. 2019 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23 Cdo/114/2017 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania ako aj náhradu trov právneho zastupovania.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento organ porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. US 16/04, II. US 1/05, II. US 20/05, IV. US 55/05, IV. US 288/05).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. US 71/97), a preto ich namietane porušenie možno preskúmať spoločne.

17. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. US 77/02, IV. US 214/04, II. US 249/2011, IV. US 295/2012)].

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

III.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. Ústavný súd vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie,

že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

19. V nadväznosti na to ústavný súd uvádza, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

20. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posúdení napadnutého rozsudku krajského súdu jeho úlohou nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, z ktorých okresný súd vychádzal, prípadne odpovedať na otázku, či mala byť žaloba žalobcu zamietnutá. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či jeho právne závery nie sú arbitrárne (svojvoľné), a teda či sú napadnutý rozsudok krajského súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavne akceptovateľné.

21. Vo vzťahu k odvolaniu sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozsudku krajského súdu uviedol: *„Súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dôkazy správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol, odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, na akých skutkových a právnych záveroch založil svoje rozhodnutie, rozhodne rozhodnutie je plne preskúmateľné. Súd sa vysporiadal aj s otázkou neexistencie dokladov a listín, ktorých vydania sa žalobca domáha, keď poukázal na to, že žalovaný tieto dokumenty musel mať k dispozícii, čo napokon nepopiera ani žalovaný. Obrana žalovaného, že neexistuje listina, ktorú má vydať žalobcovi, je*

žalobcom v podstate nevyvrátiteľná, ale žalovaný o nej ani nepredložil žiadne dôkazy, a preto na ňu nemožno prihliadať. Je pravda ako to uvádza vo vyjadrení žalobca, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazy svedčiace o tvrdeniach uvedených v odvolaní. Zo žiadneho dôkazu vykonaného v konaní nevyplýva, že žalovaný uvedené doklady k dispozícii nemá, žalovaný túto skutočnosť nijakým spôsobom nepreukazoval, pričom túto skutočnosť mohol preukázať jedine žalovaný tým spôsobom, že by označil konkrétny spôsob, na základe ktorého boli dokumenty zlikvidované alebo skartované. Nič také žalovaný neurobil, preto je odôvodnený záver súdu prvej inštancie, že možno uložiť žalovanému tieto dokumenty vydať, pretože tieto súvisia so správou domu. Správny je aj záver súdu prvej inštancie o tom, že od 01.01.2005 je správcom bytového domu žalobca, ale žalovaný napriek tomu, že správcom nie je, reálne úkony správcu vykonával. Aj keď žalovaný reálne správcom nebol, možno mu uložiť povinnosť vydať všetky doklady súvisiace so správou bytu, pokiaľ fakticky túto správu vykonával a týmto spôsobom sa len zosúladuje skutkový a právny stav ohľadom správcovstva bytového domu. Skutočnosť, že žalovaný v rozpore s právom vykonával funkciu správcu, mu nemôže byť na prospech v tomto spore. ... Bez ohľadu na to či účet uvedený v bode 2 existuje alebo neexistuje, žalovanému sa ukladá povinnosť predložiť výpisy z účtu. Nie je teda potrebné, aby účet ako taký existoval. Pokiaľ sa žalobca stal správcom od 01.01.2015, potrebuje na vypracovanie vyúčtovaní aj údaje z roku 2014, minimálne aby vedel o nedoplatkoch alebo preplatkoch. Preto je správne rozhodnutie, pokiaľ uložilo žalovanému predložiť dokumenty týkajúce sa aj roku 2004. Čo sa týka výroku, ktorým súd uložil žalovanému predložiť výpisy z jeho vlastného účtu, odvolací súd poukazuje na to, čo uviedol aj súd prvej inštancie, že tieto výpisy sa majú týkať len finančných prostriedkov vlastníkov bytov v obytnom dome na ulici Ťačevská 23 v Bardejove, keď z predtým vykonaného dokazovania vyplýva, že na tento účet boli poukazované niektoré preddavky vlastníkov bytov. Žalovaný teda môže výpis z účtu predložiť tak, aby z neho boli zrejmé len plnenia vlastníkov bytov, nie ostatné obraty, a tým nemôže dôjsť k porušeniu obchodného tajomstva žalovaného.“

22. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov nadväzujúcich a prvoinštančné konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné

alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných hmotnoprávných a procesných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu a okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. US 4/94, II. US 3/97, I. US 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázane skutkové a právne skutočnosti (IV. US 150/03, I. US 301/06). O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde, pretože krajský súd sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu pomerne podrobne vysporiadal s rozhodujúcimi námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ako aj v sťažnosti samotnej. Krajský súd teda dal odpoveď na najpodstatnejšie otázky sťažovateľa, ktoré podľa jeho názoru neboli zodpovedané vôbec, resp. nedostatočne, a ktoré spočívali najmä v tom, z akého dôvodu mu bola uložená povinnosť vydať podľa jeho tvrdenia objektívne neexistujúce doklady a prečo ho zaviazali odovzdať tieto doklady aj za obdobie po 1. januári 2005.

23. Ústavný súd preto konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

24. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ zastáva názor, podľa ktorého v kontexte napadnutého rozsudku krajského súdu ani toto nespĺňa požiadavku riadneho a ústavne nekonformného výkladu zákona o vlastníctve bytov.

25. Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. US 35/02, II. US 159/08, IV. US 596/2012, III. US 365/2017) vyplýva, že otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú. Postup najvyššieho súdu v súlade so zákonom preto ani nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práva sťažovateľa.

26. Ústavný súd považuje v tomto bode za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho sudu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. US 238/07, IV. US 499/2011, IV. US 161/2012, II. US 98/2017). Ako už bolo uvedené, otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. US 324/2010, II. US 410/2016).

27. Vychádzajúc z už uvedenej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je výlučne v právomoci najvyššieho súdu, sa teda úloha ústavného sudu v tejto veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v predmetnom uznesení dostatočným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania.

28. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa odôvodnil takto: *„Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať prípustnosťou a následne dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne*

posúdenie veci, musí byť splnená podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p. ... V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní síce uviedol, že dovolanie podáva z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., no pokiaľ argumentuje tým, že konajúce súdy situáciu nesprávne vyhodnotili (v ich hodnoteniach je vidieť prvok prekvapivosti a arbitrárnosti), že odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky zásadnej, hrubej a podstatnej vady, že odvolací súd sa v dôvodoch vôbec nevysporiadal s neexistenciou dokladov a listín, ktoré žalobca požadoval vydať, že odvolací súd je povinný poznať právnu úpravu skartácie ... ide len o polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu, jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. o jeho kritiku. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom, nie otázok týkajúcich sa odôvodnenia rozhodnutia, prípad nehodnotenia veci ako celku, otázky (ne)poznania právnej úpravy skartácie odvolacím súdom. ... Podľa dovolacieho súdu len poukazovanie žalovaného na rešpektovanie tzv. negatívnej dôkaznej teórie a to vo všeobecnej rovine bez akejkoľvek konkrétnej väzby na prejednávajúcu vec, nespĺňa požiadavku vyplývajúcu z ustanovenia § 432 ods. 2 C. s. p. Rovnako ani odkaz na rozhodnutia ústavného a najvyššieho súdu bez uvedenia konkrétneho skutkového a právneho stavu v týchto veciach a následne ich súvis s prejednanou vecou, nemožno považovať za vymedzenie spôsobom relevantným z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 ods. 2 C. s. p. Okrem toho dovolateľ neuviedol v dovolaní ani to, ktorý z dôvodov prípustnosti dovolania uvedených v citovanom zákonom ustanovení uplatňuje.“

29. Najvyšší súd teda odmietol dovolanie sťažovateľa, keďže nezodpovedalo požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 432 až § 435 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, čo je dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) tohto zákona.

30. V nadväznosti na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základnými právami sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej

by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto čas ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Martin Vernarský
predseda senátu